

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/68/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111239985
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4111239985.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a členov senátu JUDr. Dušana Harbutu a JUDr. Adriany Kálmanovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: Z. T., narodený XX. XX. XXXX, bytom V., H. XX, proti odporkyni: B. T., narodená XX. XX. XXXX, bytom V., H. XX, o zaplatenie 1.001, 95 eura, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo

dňa 14. augusta 2012 č. k. 9C/58/2012-48, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej prisudzujúcej časti, týkajúcej sa sumy 367,31 eura a v časti náhrady trov konania potvrdil.

Navrhovateľovi neprisúdila náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.101,95 eura a náhradu trov konania vo výške 66 eur a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach preukázaných vykonaným dokazovaním, podľa ktorých po rozvoze manželstva účastníkov konania rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 15. 08. 2000 č. k. 25C/143/00-19 bolo zrušené ich právo spoločného nájmu k bytu č. X v V. na H. ulici č. XX, pozostávajúcemu z troch izieb, kuchyne a príslušenstva s tým, že za výlučného nájomcu a pokračujúceho člena družstva bol určený navrhovateľ a povinnosť odporkyne sa z bytu vysťahovať a tento vypratať bola viazaná na zabezpečenie náhradného bytu. Doposiaľ účastníci konania v byte bývajú, pričom odporkyňa sa nepodieľa na nájomnom a nákladoch spojených s užívaním bytu, ktoré hradí navrhovateľ. Už v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 10C/105/2011 sa z tohto titulu navrhovateľ domáhal voči odporkyni zaplatenia sumy 1.143,43 eura za roky 2008 a 2009 a právoplatným rozsudkom mu bola uplatňovaná pohľadávka priznaná z titulu bezdôvodného obohatenia. Poukázal na to, že v tomto konaní sa navrhovateľ z rovnakého titulu domáha zaplatenia sumy 1.101,95 eura za obdobie roka 2010, ktorá pozostáva z polovice nákladov spojených s užívaním bytu vo výške 887,71 eura, z úhrad elektrickej energie vo výške 156,22 eura, plynu vo výške 24,89 eura a poplatku za SATRO, ktorý polročne činí 40,13 eura. Opierajúc sa o ustanovenie § 451 ods. 1, 2 a 454 OZ. dospel k záveru, že na strane odporkyne došlo k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu jednej polovice nákladov zaplatených navrhovateľom za užívanie bytu, ktoré mu je povinná vydať. Poukázal taktiež na to, že odporkyňa ani nenamietala jej povinnosť prispievať na náklady, tieto náklady nebola však ochotná uhradiť za dva mesiace, počas ktorých bola práceneschopná a mala sa zdržiavať u svojej matky v S. Y.. V tejto súvislosti konštatoval, že odporkyňa svoje tvrdenie v konaní nepreukázala, pričom jej krátkodobý

pobyt v nemocnici ju nezbavuje povinnosti prispievať na náklady spojené s užívaním predmetného bytu, do ktorého po ukončení hospitalizácie podľa vlastného vyjadrenia chodila prať prádlo. Aj takéto sporadické užívanie bytu odporkyňou počas sporných dvoch mesiacov ju nezbavuje povinnosti podieľať sa na nákladoch bývania, keďže byt užívala, pričom bolo výlučne na jej rozhodnutí, v akom rozsahu. Argumentáciu odporkyne, že navrhovateľ predmetný byt nezhodnocuje, označil za právne bezvýznamnú a záverom poznamenal, že odporkyňa sa ani v súčasnosti na nákladoch spojených s užívaním bytu nepodieľa.

Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadla odporkyňa len v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 367,31 eura, domáhajúc sa ním jeho zmeny a v tejto časti zamietnutia návrhu. Dôvodila, že v rozhodujúcom období, t. j. v roku 2010 byt neužívala počas celého obdobia z dôvodu svojej práceneschopnosti, kedy i pre dezolátny stav bytu bola nútená bývať u matky. Rovnako tak sa v byte nezdržiavala ani počas dovolenky, pretože je v ňom špina a prach, z ktorého je alergičkou, rovnako tak ani počas víkendov. Z dvanástich mesiacov roku 2012 byt užívala iba osem mesiacov a za tieto preto je ochotná uhradiť navrhovateľovi sumu 734,64 eura a túto navrhovateľovi už aj zaplatila. Vo zvyšku žiadala návrh zamietnuť, keďže by tým došlo v podstate k obohateniu navrhovateľa na jej úkor. Poukázala taktiež na to, že hoci navrhovateľ sa domáhal zaplatenia časti nákladov na byt, sám si neplní povinnosti voči svojmu synovi platiť výživné, neumožňuje jej a deťom stýkať sa so svojimi priateľmi v byte a navyše navrhovateľ nedodržiava rozsudok súdu, ktorým mu bola uložená povinnosť zabezpečiť jej náhradný dvojizbový byt. Nesúhlasila taktiež s rozhodnutím o náhrade trov konania, keďže súd nezohľadnil skutočnosť, že celý spor zapríčinil navrhovateľ, ktorý si neplní povinnosť zabezpečiť jej náhradný dvojizbový byt a svojím správaním jej aj znemožňuje byt užívať.

Navrhovateľ sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal odvolanie odporkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne nie je dôvodné.

V tomto konaní si navrhovateľ uplatnil voči odporkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.001,95 eura, ktoré na strane odporkyne malo vzniknúť neplatením nákladov spojených s užívaním bytu č. X. na H. ulici XX v V., ako i nákladov v súvislosti s dodávkou elektriny, plynu a SATRA v rozsahu jednej polovice. Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel, pričom pre absenciu odvolania v prisudzujúcej časti týkajúcej sa sumy 734,64 eura, rozsudok nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho konania takto zostala len odporkyňou odvolaním napadnutá časť týkajúca sa sumy 367,31 eura a na ňu nadväzujúci výrok o náhrade trov konania.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ.) kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 OZ.).

Podľa § 454 OZ. bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

V preskúvanom rozsudku súd prvého stupňa už poskytol vyčerpávajúci teoretický výklad predpokladov vzniku zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie a následkov z tejto zodpovednosti vyplývajúcich. Keďže niet dôvodu sa od nich odkloniť, odvolací súd preto na ne poukazuje ako na svoje vlastné a tieto duplicitne opakovať nebude. Zároveň súd prvého stupňa sa zhora citovanou zákonnou úpravou a ním uvádzanými hľadiskami pri skúmaní splnenia podmienok pre vznik nároku

navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatneného v tomto konaní i riadil a v tomto smere dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver. Nakoľko odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, využíjúc postup podľa § 219 ods. 2 OSP sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie jeho správnosti len zvýrazňuje, že na Okresnom súde Nitra bolo vedené konanie pod sp. zn. 10C/105/2011, v ktorom bolo navrhovateľovi rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 12. 09. 2011 č. k. 10C/105/2011-89 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 17. 05. 2012 č. k. 9Co/2/2012, 9Co/3/2012-110 právoplatne voči odporkyňi priznané plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 1.113,43 eura, predstavujúce polovicu nákladov spojených s užívaním zhora označeného bytu, úhrad energie, plynu a SATRA za roky 2008 a 2009 založené na zhodných skutkových okolnostiach a právnom posúdení veci. V citovanom rozhodnutí odvolací súd už zaujal stanovisko k odporkyňou vznášaným námietkam i v teraz súdenej veci a vyslovil záver, že pokiaľ účastníci konania bývajú v spoločnom byte aj po rozvode manželstva, užívanie bytu majú rozdelené tak, že každý užíva samostatnú izbu a ostatné priestory užívajú spoločne a pokiaľ nedošlo k zaobstaraniu náhradného ubytovania navrhovateľom, odporkyňa sa v byte zdržiava oprávnene a preto je povinná hradíť i náklady spojené s užívaním bytu tak, ako keby existoval spoločný nájom bytu. Odvolací súd keďže považuje za nadbytočné opakovať všetky argumentačné tvrdenia, ktorými odvolací súd tento svoj záver podporil, v ďalšom preto len poukazuje na dôvody jeho rozhodnutia, ako na stále platné. Za situácie, že ani v čase terajšieho rozhodovania nedošlo k zmene skutkových okolností, z ktorých navrhovateľ vyvodzuje svoj nárok, resp. žiadne nové okolnosti v konaní nevyšli najavo, citovaný právny názor sa evidentne presadí i vo veci teraz posudzovanej. Naďalej totiž účastníci konania užívajú byt doterajším spôsobom, pričom náklady spojené s užívaním bytu za žalované obdobie, t. j. za rok 2010, ako i ďalšie úhrady znášal výlučne navrhovateľ. Súd prvého stupňa preto správne uzavrel, že na strane odporkyne takto došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinná navrhovateľovi vydať a rovnako tak správne určil i výšku tohto bezdôvodného obohatenia. V súvislosti s užívaním predmetného bytu navrhovateľ totiž preukázateľne za rok 2010 zaplatil náklady spojené s užívaním bytu vo výške 1.761,43 eura, úhradu za dodávku elektrickej energie vo výške 312,44 eura, úhradu za dodávku plynu vo výške 49,79 eura a úhradu za SATRO vo výške 80,26 eura, t. j. v úhrnnej sume 2.203,92 eura, z toho polovica pripadajúca na odporkyňu činí sumu 1.101,96 eura. V konečnom dôsledku odporkyňa vo svojom odvolaní ani základ navrhovateľom uplatneného nároku nespochybňovala, brojila len voči výške priznaného plnenia majúc za to, že táto má byť znížená za obdobie dvoch mesiacov jej práceneschopnosti a dovolenky, keď v byte nebývala. Reagujúc na jej námietku, ktorú odvolací súd považuje za nedôvodnú len dodáva, že odporkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno, ktoré ju zaťažovalo na preukázanie, že byt v tomto čase vôbec neužívala, čo navrhovateľ spochybnil a aj podľa vlastného vyjadrenia odporkyne, do bytu chodila sporadicky prať bielizeň, tak ako na to správne poukázal i súd prvého stupňa. V tomto smere je však významné, že užívaním bytu jej i okupácia jeho časti, v ktorej sa užívateľ fakticky nezdržiava, avšak znemožňuje užívanie tohto priestoru inému užívateľovi. Tým má i naďalej povinnosť podieľať sa na nákladoch s užívaním bytu spojených. Súd prvého stupňa preto správne uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.101,95 eura a rovnako tak i náhradu trov konania vo výške 66 eur, pričom postupoval plne v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 OSP s ohľadom na plný úspech navrhovateľa v konaní. Argumentácia odporkyne v tomto smere, že celý spor zapríčinil navrhovateľ tým, že si nesplnil povinnosť zabezpečiť jej náhradný byt a že jej svojim správaním znemožňuje byt užívať, je v tomto smere nenáležitá a bez právneho významu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko navrhovateľ návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.